

Thord Nilsson

En intervju av Sofia Lindgren

10 december 2008

Intervju 115

Från matematikmaskin till IT

Denna intervju har genomförts inom ramen för projektet Från matematikmaskin till IT som är ett samarbete mellan Avdelningen för teknik- och vetenskapshistoria vid KTH, Dataföreningen i Sverige och Tekniska museet finansierat av Riksbankens Jubileumsfond och Stiftelsen Marcus & Amalia Wallenbergs minnesfond. Originalinspelning och transkript finns tillgängliga på Tekniska museet i Stockholm. Intervjun bör refereras på följande sätt:

Thord Nilsson, intervju från 2008 av Sofia Lindgren, Stockholm.

Nyckelord: AMIS, datacentraler, dataföreningar, DEC, EMACS, hackers, KOM-systemet, KTH, Lysator, mikrodatorer, Nada, NUCCC, PDP, QZ, Stacken, Teknis, studenter, VAX.

Abstract

This interview with Thord Nilsson was conducted at Dataföreningen i Sverige, Stockholm, by Sofia Lindgren on 10 December 2008. The main objective of the interview was to illuminate experiences of a society focusing on computers during the 1980s and to shed a light on what kind of activities that took place within this kind of society. Thord Nilsson studied engineering at KTH [Royal Institute of Technology] in the late 1970s and early 1980s. As he was completing his studies at KTH he became involved in the computer club Stacken, which still exists today at KTH. In the interview Thord Nilsson describes the development of the club and its activities during the 1980s and early 1990s. He mentions different projects within the club such as the construction of the editor AMIS, obtaining and operating their own mainframe computers, the travels to Latvia that were carried out just after the collapse of the Soviet Union in order to supply the university there with functioning computers and lectures that have been organised in the club and held at KTH. Thord Nilsson also mentions the group itself and the members engaged in it and the culture and atmosphere of the time being within a computer society. The interview shows that the clubs' activities has changed over time but that there still is an interest among people who are interested in computers to gather and meet in a forum as such.

Informant: Thord Nilsson
Intervjuare: Sofia Lindgren
Plats: Dataföreningen i Sverige, Stockholm
Datum: 10 december 2008

Sofia Lindgren: Idag är det den tionde december och jag heter Sofia Lindgren och jag sitter här med Thord Nilsson som skall intervjuas inom ramen för projektet ”Från matematikmaskin till IT”. Vi sitter på Dataföreningen i Stockholm. Thord har varit engagerad i dataföreningen Stacken vid KTH och vi skall prata lite närmare om Thords erfarenheter av den här föreningen. Men innan vi börjar prata om ditt engagemang där så skall vi gå tillbaka lite längre i tiden och jag tänkte börja med att fråga vart du är född och uppvuxen?

Thord Nilsson: Jag är född i Södertälje 1956 och sedan är jag uppvuxen lite längre söderut i Järna. Sedan blev det grundskola som var i Järna, gymnasiet blev det i Södertälje, det kan man väl säga.

Sofia Lindgren: Vad gjorde dina föräldrar för någonting?

Thord Nilsson: Mamma, hon var hemma och pappa han jobbade på Saab Scania där på instrumentlabbet i Södertälje under den tiden.

Sofia Lindgren: Var han ingenjör?

Thord Nilsson: Han var ingenjör där på deras utvecklingslabb och höll med instrumenten så att de kunde mäta på det de skulle mäta, motorer och chassin och så vidare.

Sofia Lindgren: När du gick i skolan och så. Vad valde du på gymnasiet, vad valde du för inriktning?

Thord Nilsson: Då valde jag el-teleteknisk linje. Funderade ju på att ta kemi också som alternativ men det fick bli el-teletekniska som tog över där. Kan ju säga att det fanns inga datorer där på den tiden utan enda datorn vi såg, det var någon säljare som var där och demonstrerade för några av våra lärare som var där. Och det var väl bara någon som vågade prova och knappa lite på den också.

Sofia Lindgren: Men det var säljare från något företag alltså som ville att skolan skulle ...?

Thord Nilsson: Ja, skolan skulle kanske köpa någonting så de hade tagit dit någonting att demonstrera. Det är det enda vi såg av någon dator på gymnasiet.

Sofia Lindgren: Hade du några särskilda fritidssysselsättningar?

Thord Nilsson: Jag var ju ganska teknikintresserad så jag höll på med elektronik och så där och förutom att köra moped och så som man gjorde när man var tonåring, så var man ju elektronikintresserad. Så att efter gymnasiet skulle man ju göra militärtjänsten. Och jag hade en kompis från gymnasiet, han gick en annan kurs då på Frösunda gymnasiet där han gick och lärde sig om ADB. Och där hade de en Alfa LSI, Och då visade det

sig att, jag var ju rätt mycket ledig i det militära efter den här grundutbildningen så då kunde man komma dit och lära sig lite och köra på den medan de hade lektioner för då var den ledig. Så det var så det började.

Sofia Lindgren: Fick du tillgång till att slå dig ned där så att säga?

Thord Nilsson: Ja, då fick man sätta sig där i deras datorsal så att säga, och köra lite på den där när den var igång, så då var man där någon gång kanske en eller ett par dagar varannan vecka något sådant där. När militärtjänsten tog slut så började jag jobba på Saab Scania, jag var där ett år innan jag började på Teknis och där på Scania hade de lite andra datorer. De hade en sådan där HP, eller HP-kalkylator kallas det egentligen för. Det var en sådan här bordsdatorliknande, det var den man kunde köra på. De hade lite större också men det var inga man kunde köra på.

Sofia Lindgren: Vad är det för år ungefär?

Thord Nilsson: Scania där pratar vi 1977 till -78 och det de hade när jag började där -77, var en HP 9830 bordskalkylator. Till den fanns det en bokningslista, om man hade något att beräkna kunde man skriva upp sig på en timme på den där.

Sofia Lindgren: Var det fritt fram för personalen att utnyttja den här datorn?

Thord Nilsson: Ja, den var ju tänkt för personalen att, så att säga, utnyttja och vissa körde ju färdigjorda räkningsprogram och andra skrev egna på den där då och den kunde man ju köra på. Men den var ju ganska hårt utnyttjad så att det var inte så ofta man kunde få tid på den där, utan det var någon timme då och då eller sådär. Eller så kunde man ju givetvis, på semestern då, om man sommarjobbade så kunde man ju vara där betydligt mer, för då var den ledig. Den var inte så snabb heller, om man skulle göra någonting sådant här. Det fanns en plotter så om man skulle göra några fina utskrifter på den där plottern så kunde man gå upp där på morgonen och sätta igång programmet och sedan kunde man gå och jobba och sedan kunde man gå upp på lunchen och kolla om det var färdigt.

Sofia Lindgren: Vad gjorde du för någonting på den här datorn, kan du ge några exempel?

Thord Nilsson: Jag skrev faktiskt en assembler där till Motorolas mikroprocessor 6800, det var väl det största och sedan var det väl lite sådana här, testade lite roliga grafiska funktioner och småberäkningar och sådant.

Sofia Lindgren: Hur visste du hur du skulle göra så att säga, var det sådant du hade plockat upp ...?

Thord Nilsson: Den var programmerbar i BASIC den där, fast det var HP BASIC. Jag hade ju lärt mig lite BASIC på det här Frösunda gymnasiet så att det kunde jag. Och sedan fanns alla manualer, de stod ju där i en bokhylla bredvid så man kunde slå upp allting man undrade om där.

Sofia Lindgren: Var det fler där som jobbade på liknande sätt som du?

Thord Nilsson: Det var väl ett par stycken men inte så många. Men de höll ju på då att ta första stegen och lära sig det här med mikrodatorer så att det fanns ju några som höll på att bygga de här mätinstrumenten med mikrodatorer och då var det 6800 man använde och då fick man översätta assemblerinstruktionerna till maskinkod, det fick de göra för hand. Så då skrev jag den där assemblern för att det skulle bli lite enklare att hålla på med.

Sofia Lindgren: Hade du skaffat någon egen minidator då, eller mikrodator?

Thord Nilsson: Vad som fanns då innan, det var ett sådant här mikrodator-utvärderings-kit vi hade fått. Ett kretskort såhär, och då satt en Intel 8080 processor på den och sedan satt det 0,25 kilobyte minne, nästan ingenting. Och det där tyckte jag var så lite, att jag byggde ihop den där i alla fall, men då med utökat minne till 2 kilobyte. Det gjorde jag innan jag började på Scania sista tiden innan militärtjänsten slutade, så byggde jag ju ihop den där. Men jag hade ingen terminal till den så det gick ju inte att se om den fungerade riktigt, jag hade byggt ihop den där och sedan undrade jag om den fungerade och då med han kompiserna då som gick på det här Frösunda gymnasiet – vi kände en annan kille som jobbade på Ericsson och han hade på sitt arbetsrum en Teletype modell ASR-33 stående. Och den skriver med ungefär tio, elva tecken i sekunden så den är inte speciellt snabb. Men vi åkte dit en dag med allt det där, det där kortet och så nätaggregat och så kopplade vi in den då på den där Teletypen och såg att det faktiskt fungerade. Försökte skriva några små program också. Då var det också såhär att ”jaha, vad gör den här instruktionen?” Då fick man läsa i instruktionsboken och sedan fick man titta vad den hade för binärkod och sedan kunde man knappa in den. Och det var väl så det började och när jag började på Scania så var det den där egentligen bara. Jag hade fått tag i ett tangentbord så man kunde knappa in från det, men det fanns ingen skärm så man kunde inte se om det skrev ut. Så det blev första projektet, sådant här hobbyprojekt, sedan jag började på Scania var ju att bygga en liten bildskärm till den så man kunde se. Den var ju byggd på ett oscilloskop så att man hade bara 16 rader gånger 32 tecken. Så att så började det och sedan fortsatte det liksom att rulla på då och man byggde lite då och då och sådär.

Sofia Lindgren: Och sedan efter Scania då så började du på Teknis?

Thord Nilsson: Efter Scania blev det alltså Teknis, jag började på Elektro där. Och då fanns den här undervisningsdatorn där, ELVIRA som var en PDP 11/45:a, det var inte riktigt 248 kilobyte minne, det var lite mindre. Men max man kan ha i den är 248 i alla fall. Sedan var hårddiskarna två gånger 40 megabyte och sedan var det några små RK05 diskar också som ibland kunde finnas tillgängliga men för det mesta inte. ELVIRA fick man köra på som student på Elektro och det fanns ju inga begränsningar på hur mycket tid man fick köra. Man skulle ju studera så att jag tog inte ut något konto där. Tänkte: ”Jag skall inte fastna i det här att bara sitta och programmera.” [skratt] Så första året där hade jag inget konto men sedan efter ett år tyckte jag: ”Ja, men nu har jag klarat de flesta tentor och sådär, så nu kan jag nog få ut ett konto där.” Så då tog jag ut ett där, så kunde man ju köra lite mer på den.

Sofia Lindgren: Men det var fritt att ansöka om konto, oberoende av vad man läste eller var det för att du läste ...

Thord Nilsson: Nej, de som gick på Elektro?

Sofia Lindgren: Det var Elektro.

Thord Nilsson: Ja, det var bara för Elektro den där maskinen var till och den körde man en massa kurser på, det var ju när den var ledig från kurserna som man fick köra på den. Då blev det ofta sena nätter och sådär.

Sofia Lindgren: Då när du började köra på den, var det flera andra där?

Thord Nilsson: Ja, där fanns det ett antal personer som höll på att köra som man lärde känna efter ett tag, Danne Nordstedt var en av dem. Ja, det kan vi väl säga, sedan fanns det flera andra också. Fanns ju den här systemgruppen där också som provade med att skriva systemprogram.

Sofia Lindgren: Vad är det för grupp?

Thord Nilsson: Ja, det var ju han Göran Wallberg kan man väl säga som höll i det, han var ju den som skötte driften av maskinen helt enkelt. Såg till att alla konton lades upp och att allt fungerade för att varje kurs som skulle vara när Nada körde vissa kurser gick ju på den maskinen då var, måste ju alla som har konton där och sådär, skulle skötas backupper och sådant. Så det var ju det de höll på med.

Sofia Lindgren: Ansvariga för driften.

Sofia Lindgren: De var ansvariga för driften och sedan skulle de handleda folk som hade frågor givetvis. Ingick ju i det där jobbet och det var väl i princip tre personer som delade på det där vad jag förstår, i alla fall som var där mest. Sedan fanns det väl några till som var där lite mindre.

Sofia Lindgren: När du började vara där, träffade du andra Stackenmedlemmar där eller?

Thord Nilsson: Ja, Stacken hade jag sett att den fanns redan när jag började på Teknis, men jag tänkte då: ”Nej jag skall nog börja plugga ordentligt här så att jag låter det vara.” Men sedan när jag började bli färdig så hade Stacken, en av Stackenmedlemmarna där var med på ett projekt som kallades 16-bitarsprojektet. De hade tidigare gjort en byggsats på en sådan här hemdator, 8-bitars och det var i princip en sådan jag hade redan fast jag hade byggt den själv då. Och de skulle bygga en ny maskin och det fanns några där som tyckte att de skulle ha en Z 8 000-baserad och sedan fanns det några som tyckte att den skulle vara 68 000-baserad för det var bättre. Så det var de två grupperna som diskuterade så att, efter ett tag då så bestämdes det att det skulle bli 68 000 och då hoppade väl en hel del av de här som ville ha Z 8 000 av det där projektet. Sedan var ju det där projektet inte så att säga ”nu bygger vi bara en enkel dator”, utan den skulle vara väldigt avancerad så att du skulle kunna ha flera processorer och så i den där. Den blev väl tyvärr lite för avancerad, så att den blev inte färdig. Ja, det lades ned rätt mycket jobb på att göra ritningar och scheman och så vidare och sedan visade det sig att om de skulle bygga en prototyp så kostade det ju rätt mycket pengar att få alla delar till att bygga den här prototypen. Så att man började bygga på den, men kom inte så speciellt långt.

Sofia Lindgren: Du nämnde ju att du kände till Stacken när du började, så att säga, hur kände du till Stacken? Hade du sett anslag på något sätt eller hur ...?

Thord Nilsson: Ja, det fanns anslag på tavlorna där nere, datorföreningen Stacken stod det. Den var nystartad, den startades ju då -78 och jag började hösten -78 så att den hade inte varit igång så länge när jag började på KTH, men sedan när jag kom med så hade det väl gått, någonstans -81, -82 någonting.

Sofia Lindgren: Men du höll dig borta under hela studietiden?

Thord Nilsson: Ja, jag höll mig borta för att det räckte med att köra på den här undervisningsdatorn ELVIRA tyckte jag. Och sedan så måste man ju plugga så att det blev inte så mycket tid över till något annat heller i början. På slutet då så började ju de här, så att säga, pluggintensiva ämnena ta slut, då var det lite lättare så då fick man mer tid över till annat.

Sofia Lindgren: Och då är det, det här byggprojektet som ...?

Thord Nilsson: Då var det, det här 16-bitarsprojektet, det var ju intressant att bygga en lite vassare maskin.

Sofia Lindgren: Hur visste du om att det här projektet skulle ta plats, vart det något som du hade ...?

Thord Nilsson: Ja, när man satt vid ELVIRA där och höll på att prata så hörde man ju att det var ett projekt på gång så undrade de om inte jag var intresserad och jag tyckte ”ja men det verkar väl intressant.” På så vis kom jag med där.

Sofia Lindgren: Så då började du vara engagerad i den här föreningen 1981 ungefär, var det så du ...?

Thord Nilsson: Ja, -81, -82 någon gång däremellan. Började lite löst då, sedan blev det liksom mer och mer.

Sofia Lindgren: Ja, hur länge var du då engagerad i föreningen? Jag förstår det som att du fortfarande ju är engagerad i föreningen. Men liksom hur länge är du på plats på KTH och med i föreningen?

Thord Nilsson: Alltså, jag blir ju färdig sedan på hösten -82 så att då började jag jobba, men då är det ju så att varje torsdag, eller från början var det ju varje månad en viss torsdag, kommer inte ihåg om det var första eller sista, så var det möte. Då åkte man dit, då kunde man ju köra på den här datorn Nadja, där hade Stacken konto så där fick de köra. Sedan hade ju Stacken en klubblokal som väl var en liten skrubb, var inte mer än kanske fem, tio kvadratmeter, till att börja med. Så mötena var ju i någon av föreläsningssalarna på Teknis, det var före Akademiska hus tid så det var inga problem att låna salar och sådant där. Nu måste man ju betala för att ha en sal där så att nu är det inte alls riktigt på samma sätt.

Sofia Lindgren: Vad var det för typ av verksamhet då när du kom in i det här?

Thord Nilsson: Ja, då var det ju det här 16-bitarsprojektet var ju en verksamhet, sedan fanns det några som programmerade vissa program, AMIS är ett av de mer kända programmen som Stacken har gjort så att säga. Som är en editor som står för anti-misär och det var så att på DEC 20 som körde Tops 20 och det fanns en editor som hette EMACS, den fanns inte om man körde Tops 10 vilket de körde på Nada och QZ. Och den editorn ville de väldigt gärna ha några stycken där så då satte de igång att skriva en kopia av den som fick heta AMIS.

Sofia Lindgren: Var det någon institution sådär som stöttade Stacken som det här med lokal och som ...?

Thord Nilsson: Ja, det var ju då så att säga, Nada. Institutionen för numerisk analys, den stöttade ju Stacken för de hade både dator och den där skrubben var ju deras. Vissa personer där på Nada var ju väldigt vänligt inställda till Stacken då, då.

Sofia Lindgren: Var de även med i Stacken så att säga?

Thord Nilsson: Nej, det tror jag inte de var så mycket. Sedan, om man tar verksamheten, det var mycket sådana här studiebesök och så bland annat så, tog man dit gästföreläsare.

Sofia Lindgren: Vad kunde det vara för typ av föreläsare?

Thord Nilsson: Ja, bland annat var ju han som hade grundat Diab var ju där en kväll till exempel och höll föreläsning. Dels pratade han väl lite om Diab och dels visade han ett schackprogram som han hade gjort. Sedan var det vissa leverantörer som var där och demonstrerade nya, fina maskiner. Det var alltid intressant. Och så var vi ute på stan givetvis och tittade på olika företag och sådana här datorrelaterade saker som flygsimulatorer på Flyginstitutionen och sådant där som fanns i närheten. Det var väl rätt hyfsat mycket sådana studiebesök.

Sofia Lindgren: Du har berättat om en del projekt redan, men på telefon så berättade du också om den här datacentralen på Söder. Vad var upptakten till allt det där och ungefär när var det?

Thord Nilsson: Ja, upptakten till det var väl det att Stacken hade egentligen inga egna maskiner att köra på, så hade man för en krona fått köpa en finsk DEC-10, en KA-10. Sedan skulle man ha igång den där och man hade väl fått den över så att den stod i något garage på Teknis någonstans.

Sofia Lindgren: Men det var Stacken som hade fått tag på den från början?

Thord Nilsson: Ja, det var en KA-10, den fick heta KATIA, passande namn. Men sedan skulle det byggas någon datorhall och så var ett antal medlemmar där som började diskutera hejvilt hur man skulle få fram den här datorhallen. Sedan dök den här Peter Löthberg upp som väl är känd om man tittar på Internetsammanhang. Han dök ju upp där och tyckte väl ungefär att ”ja, här pratar de och pratar men de gör ingenting.” [skratt]

Sofia Lindgren: Han var med i Stacken, måste jag bara fråga, eller kom han utifrån?

Thord Nilsson: Han kom ifrån Karlstad men han blev med i Stacken sedan, exakt när jag inte men, förmodligen ganska omgående. I alla fall så tyckte han att ”ja, här pratas det och de gör ingenting, men nu skall vi göra någonting.” Han hade till skillnad från Stacken en del resurser bakom sig, sedan var han ju väldigt bra på att prata omkull folk också. Så vad han gjorde var att han hyrde en lokal där på Söder. Om jag minns rätt så var den cirka 230 kvadratmeter, en sådan här källarlokal ett par våningar ner och sedan inreddes den med hjälp av benäget hjälp från Stackenfolk till datorhall. Han hade väl 63 ampere tror jag i inkommande el som gick åt, lite drygt, för att driva alla datorer där. På QZ hade man den här DEC 10-datorn Oden, det var en KL-10, innan den så hade man en annan som var en KI-10 och den hade Träforskningsinstitutet tagit över. Den datorn fick Peter. Tror det var för att han fick STU att köpa loss den åt honom, han fick i alla fall ...

Sofia Lindgren: Ansökte han om medel eller?

Thord Nilsson: Ja, han skulle väl ha den till något forskningsprojekt, jag vet inte hur det där motiverades men han fick visst loss lite pengar därifrån så han kunde köpa loss den där.

Sofia Lindgren: Jag måste ju bara passa på att fråga, doktorerade han eller något?

Thord Nilsson: Nej, inte vad jag vet.

Sofia Lindgren: Nej. Men han kunde söka medel?

Thord Nilsson: Ja alltså, han kände väl folk på STU, han hade ju jobbat tidigare med något VAX-projekt då för att trycka tidningar i Karlstad någonstans där, så att han hade ju kontakter med både Digital och med STU och så vidare. Så att han lyckades i alla fall, jag vet inte hur mycket han betalade själv och hur mycket han fick i bidrag och så men i alla fall så den maskinen, var väldigt stor. Jag tror inte han insåg hur stor den var från början [skratt]. Så att den där hallen på 110 kvadratmeter, den blev full, inte riktigt från början för det gick in lite mer diskar och sådär också . Men i alla fall, den där maskinen flyttades över med hjälp av Stackenfolk, från Träforskningsinstitutet till Söder, sedan kördes den där ett antal år och så tiggdes det mera datorprylar så man kunde bygga ut den så till slut så var den ju uppe i tre processorer och frågan är om det någonsin har kört någon sådan maskin med tre processorer, det är frågan om det.

Sofia Lindgren: Vilka var det då som kom och använde den här datacentralen?

Thord Nilsson: Det var ju så att Stacken hade fått köra på Nadja. Nadja var en ganska långsam maskin, den var ju den billigaste modellen av -10/20 maskinerna som Digital hade och enligt någon beräkning då så skulle väl Nadja kosta 400 kronor per dygn i driftkostnad. Och nästa större dator skulle kosta 1 000 kronor. Och det hade inte Nada råd med tyckte de så då köpte de den där. Den var ju inte världens snabbaste och dessutom när de körde de här datakurserna, de blev ju mer och mer avancerade vart efter tiden gick så att den där maskinen blev mer och mer hårt belastad. Men i alla fall så flyttade Stacken över från Nadja till den här som fick heta KICKI, för det var två KI processorer och då blev det KICKI. Då körde Stacken på den maskinen och sedan körde han själv på dagarna, om han körde programutveckling och så kunde han köra på den där maskinen också.

Sedan släpptes det ibland in lite folk utifrån, jag vet inte riktigt hur många och så. I princip så fick alla på Stacken ha konto där och köra så mycket de ville. Sedan kopplades den där upp på ”nätet”, det fanns ett datanät då som hette ANF 10 som gick mellan DEC-datorer, så den kopplas upp på ANF 10 så man kunde koppla sig direkt från Nadja till KICKI och från Oden till KICKI och även nerifrån Linköping då via det här ANF-10 nätet. Så fanns det modempool, som det hette på KTH, så man kunde ringa till den där modempoolen om man ville köra hemifrån, kunde man koppla sig till modempoolen och sedan direkt vidare till KICKI och köra så att det var ju praktiskt.

Sofia Lindgren: Hur många var det med i Stacken ungefär, när du säger liksom att alla fick konto där för att kunna köra?

Thord Nilsson: Ja, det var väl storleksordningen 200 medlemmar någonting, fast det var inte så många som var aktiva, utan de flesta sitter och kör hemifrån och är med lite grann ibland. Så kanske det var ett 50-tal som var aktiva och kanske ett dussin som var väldigt aktiva kan man säga. Jag var väl en av de här som tillhörde de här 50 som kanske var halvaktiva.

Sofia Lindgren: Du har nämnt QZ här lite grann, hade man någon vidare kontakt med dem liksom? Fick man köra på deras datorer någonting, fick ni konton på något lätt sätt?

Thord Nilsson: Nej, vi fick aldrig konton, inte så länge QZ hade maskinerna i alla fall. Utan däremot så fick QZ-folk konton på KICKI så de kunde köra där, och sedan fick vi, Stacken fick köra det där KOM-systemet som Jacob Palme och Torgny Tholerus hade tagit fram och sedan fanns det en så att säga, variant som hette Hack-KOM där man hade lagt in lite andra roliga finesser och ändrat lite, så det skulle bli lite skojigare. [skratt]

Sofia Lindgren: Vad kunde det vara för finesser?

Thord Nilsson: Ja, de hade ju döpt mötena lite annorlunda och sedan var det annorlunda kommandon och sådant där. Det här KOM-original var ju ganska strikt och lite tråkigt sådär, så då hade man ju skojat upp det lite grand med andra kommandon och så fick alla vara administratörer tror jag också i det här. Det fick man ju inte i det vanliga KOM som gick på QZ. Sedan fanns det då transfereringar då som sagt, vissa möten mellan.¹ Det fanns något exempel som jag hörde från QZ då. I UNIX finns det ett program som heter grep som söker efter textsträngar i filer och så tänkte några på QZ att ett sådant där program vore praktiskt att ha på Oden eller på andra DEC 10:or och då hade man startat ett slutet möte. Och för att vara lite rolig så hade man tyckt att grep, det är ju ett jordbruksredskap, så hade man kallat mötet ”Jordbruksredskap erfarenhetsutbyte”, och sedan var det någon från Lantbruksuniversitet som tyckte att ”hej, jag vill komma med i det här mötet.” Och då hade de svarat ”nej, det får du inte”, då hade han blivit väldigt upprörd [skratt], och klagat till ledningen för QZ.

Sofia Lindgren: Ja, några andra projekt sådär som varit i föreningen, vi pratade om Bal-

¹ ”Så att man t.ex. på Nadja kunde läsa och kommentera inlägg i möten som skrevs på Oden osv, eftersom annars hade alla behövt ha konto på Oden för att kunna delta i diskussionerna i det mötet.” Tillägg från Thord Nilsson, e-post, 8 januari 2009.

tikum förut, eller hur? Skulle du kunna berätta om det, var det har varit.

Thord Nilsson: Det kan jag berätta om. Stacken hade ju då tiggat datorer. Peter Löthberg som hade KICKI, han tiggade datorerna i Stackens namn så att det var ju Stacken som stod som mottagare av alla ytterligare maskiner som kom in. Sedan kan man säga om den här programvaran AMIS, man kom på att det fanns andra som ville ha den här editorn, så att då sålde man den till företag, det var när VAX/VMS började bli populärt och man hade gjort en portering av AMIS till VMS. Man fick in en hel del pengar på att sälja AMIS-licenser, och de använde man bland annat för att ta hem och frakta hem nya datorer, det gick åt en hel del sådana pengar till lastbilstransporter och så vidare, man var nere på Medicindata i Göteborg och hämtade hem datorer sådana här DEC-10:or.

Sofia Lindgren: Man fick skänkta datorer men transporten var dyr?

Thord Nilsson: Ja, de skänkte. Alltså en lastbil kostade typiskt 5 000 kronor att köra en vända till Göteborg, fram och tillbaka, och skall man åka några gånger så går det rätt mycket pengar. Men i alla fall så hade Stacken tiggat ihop rätt mycket datorer och sedan började ju folk veta att ”om vi vill bli av med några datorer så hör vi av oss till Stacken.” Så att efter ett tag började vi få in, ja, vi hade liksom inte möjlighet att använda alla datorerna och -91 så föll ju järnridån, så att då blev Baltikum fritt så då kom man på det att ”ja vi kan skicka de här ned till Lettland”. Den resan var jag med på dit ner i alla fall, det var väl i princip en full lastbil full med datorer som vi körde ned då.

Sofia Lindgren: Vilka var det som i slutändan fick de här datorerna?

Thord Nilsson: Det fanns några olika universitet så att säga, det fanns ett radiouniversitet och sedan fanns det matematikinstitution, sedan fanns det en elkraftinstitution som skulle ha en maskin också på första resan. Sedan på andra resan, den var jag inte med på så där vet jag inte.

Sofia Lindgren: Hur uppstod den här kontakten?

Thord Nilsson: Ja, det vet jag faktiskt inte hur den uppstod. Det var väl någon där som kom på att de har inga bra datorer där nere. Sedan för att koppla ihop de här datorerna också, man ville ju ha nätverk mellan dem och det visade sig att telefonnätet där nere var inte bra. De hade försökt att skaffa en telefonlinje mellan den här matteinstitutionen och den här radioinstitutionen då så att säga. Och den fasta linjen hade de inte lyckats få upp på typ två, tre månader eller vad det var, från det att vi hade pratat med dem tills vi skulle ner. Så då fanns det sådana här trådlösa radiokort i USA, i Sverige var de inte lagliga, det fanns inte, de fick man inte använda. Men i Lettland så fanns det nog inte några regler på det, eller så var de tillåtna, det vet jag inte. Men då köpte man in sådana från USA och sedan visade det sig att satte man en riktantenn på de där, det var ju tänkt att det bara skulle gå några 100 meter, men satte man en riktigt bra antenn då kunde de ju gå flera kilometer de där så då kunde man sätta upp sådana där på olika ställen. Så det gjorde man på nästa resa och resan efter, jag vet inte riktigt hur många man gjorde men man var nere där ett par vändor i alla fall med olika datorer. De datorer de hade där var ju inte sådär jättebra. När jag var där nere så visade de att de hade en rysk PDP 11/70-kopia, men den fungerade så dåligt så den använde de inte utan de körde på en ännu äldre rysk PDP 11-

kopia. Och till den så tror jag de hade sex hårddiskar. Hårddiskar kan man inte säga, diskpackar, det var ju utbytbara skivor i de där. Varav två användes och fyra var för att reparera och som att ha som reserv, så att den institutionen, de fick två VAX 11/750 med någonstans, det kan vara 1 000 megabyte disk eller något sådant där. Sedan hörde jag en kommentar då ett par år senare därifrån, de ville ju ha två maskiner ifall den ena gick sönder så skulle den andra kunna vara reserv. Det var sunt, men det de sade var så här: ”Går de där nya, går de aldrig sönder?” De hade tydligen fungerat så länge de körde dem i alla fall till dess.

Sofia Lindgren: Har det varit någon mer kontakt däremellan Stacken och ...?

Thord Nilsson: Det har det nog varit men det har inte jag koll på hur mycket det har varit där utan det var de där åren, strax efter -91. Sedan blev det PC-datorerna så pass billiga så då var de där maskinerna inte relevanta längre egentligen.

Sofia Lindgren: Vi kanske kan backa tillbaka lite till tänkte jag till den här Datacentralen på Söder. Vad var det som hände med den i slutändan?

Thord Nilsson: Vad som hände, det var det att det blev dyrt att hålla på med det där och jag vet inte om de skulle riva huset eller bara renovera, de har ju gjort en stor ombyggnad där i alla fall. Så att vad jag förstår så höjde de hyran rätt drastiskt så att det var inte lämpligt att bo kvar där och då var planen att det skulle byggas en stor datorhall på KTH.

Sofia Lindgren: Alltså i Stackens regi?

Thord Nilsson: I Stackens regi och så skulle de maskinerna som stod där på Söder, flyttas till den här nya hallen. Stacken hade ju haft en datorhall tidigare som låg på Brinellvägen 30, kallad B30, som var mindre, den kanske var 70, 80 kvadrat eller någonting sådant där. Där den här datorn KATIA, KA-10 stod. Och så var det en PDP 11/40 och så var det en PDP 15, i princip som fanns där. Och där fanns det nätverk till KA-10:an, men det fanns inget nätverk till PDP 11:an eller den här andra maskinen så den måste man vara där för att kunna köra på. Efter ett tag var det inte så roligt, man kunde inte köra på dem hemifrån eller någonting sådant där, utan man måste åka dit för att köra.² Men i alla fall, de datorerna skulle också flyttas till den nya stora datorhallen, det var Peter som skötte de förhandlingarna med KTH för att få till den där. Tyvärr kan man väl säga att den blev lite för stor så att det installerades elmätare i den där. Sedan kom den här fastighetskrisen och allt det där började gå neråt då. Det här var väl, skall vi säga, projektet började väl ungefär -88 någonting, sedan -90 så var det väl inflyttat och -92 så var det fastighetskris. Då visade det sig ju att den här elen blev väldigt dyr så vi kunde ju inte köra alla datorerna där. Utan kunde bara köra några utvalda maskiner och då hade vi ju fått dit då den här Oden från QZ, den hade ju kommit dit till stora hallen och sedan fanns det en hemlig dator som kallats Tempest från FOA som man hade räknat JAS på tydligen. Den hade också kommit dit så hallen, det kan jag säga, den var ganska full. Sedan hade det kommit dit maskiner även från USA, tror det var från Berkeley men jag är inte helt säker

² ”Eventuellt fick man senare ansluta några terminallinjer till KTH:s terminalväxelnät, men kommer inte ihåg detaljerna nu.” Tillägg från Thord Nilsson, e-post, 8 januari 2009.

på att jag minns rätt där, en DEC 10 till. Men i alla fall, det var svårt att få liksom loss pengar för hyra och el och så, så att den där hallen behövde utrymmas. Och Peter har ju en vision om att sätta upp något datormuseum då med DEC 10-datorerna men Tekniska museet var inte intresserade för det var ju inte svenska datorer, så att de där lagrades då ute på lager ute i Hägernäs och om de är kvar där än det vet jag inte. De var där ett antal år i alla fall. Vad skall vi mer säga. Den var inte i drift så länge den där hallen, tyvärr, den var väl i drift ungefär lite längre än det tog att bygga den.

Sofia Lindgren: Vart tog Stacken vägen efter det?

Thord Nilsson: Sedan så fanns det på Lindstedtsvägen en lokal som var lite mindre men den var ganska bra ändå, där byggde man en ny mindre datorhall och tog dit de maskiner som man faktiskt kunde köra, KICKI och de här de drog alldeles för mycket el för att kunna köras i en så liten lokal. Dessutom får de inte plats där. Men så hade ju Stacken börjat få lite modernare maskiner också som vi hade ju de här VAX 11/750. Så vi hade fått en del SUN-maskiner också, så de körde man. Ända tills man skulle renovera på KTH. De byggde ju om där och då blev Stacken helt plötsligt utan datorhall och lokal och jag tror det var nästan ett år, och då blev det väl bara någon, en eller två maskiner som man kunde ha i drift i Elektros datorhall. Man hade ju fått ställa in maskinerna i alla fall, så det gick att köra på de hemifrån så man kunde ha de här mejlsystemen och det där igång i alla fall.

Sofia Lindgren: Vad hände med Stackens verksamhet under det här året?

Thord Nilsson: Den var väl, ganska lågt liggande så att säga. Verksamheten bestod väl i princip av att ställa undan de här maskinerna som man ville ha kvar då och förvara dem tills man skulle få en ny lokal och sedan försöka få tag i en ny lokal. Och det fick man ju sedan där vid det som då kallades Vårdshuset och den lokalen behövde byggas om så då var det ett långt byggprojekt igen. Sedan kunde man ju flytta in där och så bodde man där ett par år tills Vårdshuset skulle rivas och bygga den här nya, jag tror det var Försvarshögskolan. Som är där. När maskinhallen skulle rivas fick Stacken flytta till en barack som var bredvid där och sedan var man där ett par år och sedan fick man flytta till sista lokalen. Nu är det nere i Q-huset där i ett före detta skyddsrum och nu är det mest några SUN-datorer och PC-datorer. De här äldre datorerna, de är undanställda på något lager, de går inte att köra på.

Sofia Lindgren: Det är ingen som fungerar?

Thord Nilsson: Nja, det finns inte el och kyla på det stället så att säga, där de står. I alla fall inte i en lokal som Stacken har tillgång till.

Sofia Lindgren: Var det fortfarande så då på 90-talet att Stacken på något sätt fick stöd i det här lokalletandet från Nada till exempel?

Thord Nilsson: Ja, vi fick stöd därifrån, från KTH. Det fick vi ju, så var det.

Sofia Lindgren: Du nämnde på telefon att ni också lät studenter köra på ...

Thord Nilsson: Ja, det var när det var stora hallen, och då fanns det en DEC-2065 som

hette Vera som Nada och Kemi hade haft tillsammans.

Sofia Lindgren: Så de förvarade alltså en av sina datorer där så att säga?

Thord Nilsson: Ja, de hade den datorn med servicekontrakt och allting; och det kostade rätt mycket; ett sådant där servicekontrakt för Digital ville inte att de där maskinerna skulle användas, rättare sagt, de hade svårt att få dem lagade om de gick sönder. Man kan väl säga att det blev väldigt dyrt att ha service på dem. Men Stacken hade så att säga kunskapen att hålla dem igång, för det fanns, om inte annat, så fanns det andra maskiner som man kunde byta delar med så då hamnade den maskinen där i stora hallen och då var det så att säga, ”mot att Stacken låter studenter köra på den då så hjälper vi Stacken”, ungefär. Det var tänkt för studenter som hade labbuppgifter kvar och som inte hade gjort det klart. Då kunde de göra det.

Sofia Lindgren: Annan kontakt med liknande föreningar som Lysator till exempel, hur såg det ut?

Thord Nilsson: Det fanns ju något som kallas för NUCCC, Nordic University Computer Club Conference, det var någon av datorföreningarna som anordnade detta och så åkte övriga datorföreningar, de som hade lust och möjlighet, åkte dit och då var det föredrag, studiebesök och så någon sådan här lite festligare måltid eller party. Stacken har väl ordnat två sådana och Lysator har ordnat ett antal och sedan har vi varit över i Finland och i Norge ett par gånger också, jag har varit med på några av dem där. Inte de senare har jag inte varit med på, men tidigare var jag med på.

Sofia Lindgren: Är det under 80-talet?

Thord Nilsson: Ja, det är under 80-talet, slutet på 80-talet så började det där. Jag vet inte var idén kom ifrån egentligen. Om det var Lysator eller om det var gemensamt, tyckte att man skulle ha lite gemensamma möten och sådant där.

Sofia Lindgren: Har man haft mycket kommunikation emellan varandra? Som du berättade tidigare att ni kunde till exempel koppla upp mot varandra, datorn nere i Linköping.

Thord Nilsson: Ja, det blev väl mer och mer kan man väl säga i och med att Internet kom då. Någon gång runt -89 kan man väl säga att Stackens maskiner började bli anslutna mot Internet men kapaciteten mellan, så att säga, Sverige och USA, det var en 64-kilobitlina så att det gick inte speciellt fort om man skulle hämta någonting från USA till exempel. Men sedan byggdes det där ut då ganska snabbt med tiden.

Sofia Lindgren: Hade man kontakt med liknande sällskap eller någonting i USA?

Thord Nilsson: Det kan man väl säga, jag vet inte hur mycket i USA, det var väl nog mest enskilda medlemmar som hade kontakt med folk i USA där, det var inte så mycket gemensamt så att säga i och med att det gick liksom att ha det där var för sig mot det som var intressant och det var mycket prat om GNU då. Richard Stallman var och hälsa-

de på KTH och höll en berömd föreläsning kan man väl säga på den tiden.³

Sofia Lindgren: Hade du några särskilda kontakter?

Thord Nilsson: Inte med USA kan jag väl säga, utan jag hade väl mest lokala kontakter.

Sofia Lindgren: Hur gjorde du någon slags, vad skall man säga, omvärldsbevakning? Hur fick du inspiration till olika sätt att arbeta med datorer? Fanns det någon särskild informationskanal sådär som du använde dig av? Och jag antar att det kan ha sett olika ut över tid så att säga.

Thord Nilsson: Ja, det kan man ju säga att, dels fanns det ju det här KOM-systemet, och det var ju i drift då så länge som vi så att säga körde DEC 10-maskiner, så de var ju i drift så länge stora hallen var igång. KOM fungerade väl bra någon gång fram till -92, -93 när man nu stängde av KICKI och på de andra maskinerna med KOM så vad jag vet, hade vi inte längre konton på dem, i alla fall var det ingen som använde det så mycket. Men sedan var det ju att man träffades, typ varje torsdag var det möte och det var dels bygga då, datorhall, var ju en stor del av aktiviteterna, men sedan satt man ju och pratade mest. Så på just de mötena blev det ju inte så mycket programmerat eller kört dator utan det blev ju när man kom hem som man kunde göra det.

Sofia Lindgren: Var det några särskilda tidningar eller något sådant?

Thord Nilsson: Ja, det fanns en tidning som hette *Stackpointer* som kom ut. Och där hade Per Lindberg visst en ganska komplett samling, jag har inte de tidiga som han har. Där står det ju rätt mycket roligt faktiskt om man tittar i dem. Där står det beskrivet om de här byggena och allt sådant där med lite bilder och så, hur det går. Så där får man en bra uppfattning om, så att säga, de här flyttarna och byggandet och nya maskiner och det står lite om Baltikum-projektet och GNU-programvara och sådant där.

Sofia Lindgren: Och där finns också då olika tips eller vad man skall säga?

Thord Nilsson: Ja, det finns det ju. Så att det är ju den tidningen *Stackpointer*, sedan är det ju det här KOM-systemet och sedan är det då att man träffas, det är väl de tre. Sedan det här KOM bytts ut mot, det finns ju något som man körde senare som hette Tok-KOM som var att Linköping hade gjort en egen variant. Ett tag fanns det väl nyhetsgrupper också, News. Några i alla fall, jag tror inte att de var så väldigt aktiva. Fanns ju det, och sedan finns det vanliga e-mejl förstås, så att det fanns några kanaler där.

Sofia Lindgren: I början så berättade du att du höll dig undan från att gå med i Stacken. Förutom de här anslagen som du tog del av om Stacken, eller vad man skall säga. Märktes föreningen av på andra sätt på campus i jämförelse med andra föreningar där?

³ "GNU-programvaran är det som ligger till grund för Linux och Open/Free/Net-BSD operativsystemen i dag." Tillägg från Thord Nilsson, e-post, 8 januari 2009.

Thord Nilsson: Ja det märktes väl, var man intresserad av datorer så träffade man Stackenmedlemmarna, antingen om man satt uppe i Nadas terminalsalar, för där satt de ibland och så kunde man ju gå med i diskussioner. Sedan fanns det i KOM-systemet vissa möten som det var mycket Stackenmedlemmar i. Nu fick man ju inte köra KOM som vanlig elev så att det var kanske inte så mycket spridning åt det hållet utan det var först när man hade fått ett konto man kunde köra KOM som man kunde ta del av det. Ja, det fanns ju nästan alltid några där vid datorerna som höll på. Men om man inte var intresserad av datorerna då syntes det nog inte så mycket faktiskt. Det fanns det här Kårens dag, då ställde ju föreningarna ut. Där brukar Stacken delta så då kunde man ju hitta dem så att säga.

Sofia Lindgren: De personer som har varit med i föreningen sedan du har varit med, kan du se att det finns någon särskild studiebakgrund till exempel, vilken inriktning man har valt att läsa på KTH bland de som har varit med?

Thord Nilsson: Ja, datalinjen finns det ju nu en linje, annars så har det inte varit så tycker jag. Man kan väl säga, Elektro, Teknisk fysik, Kemi är väl ganska vanligt. Några Maskinare, från Lantmäteri verkar det inte vara så mycket av, och Arkitektur har jag nog inte sett till så många heller. Men sedan den här datalinjen då när den kom, det blev ganska många då som kom med därifrån, och sedan är det ju många som inte har studerat färdigt, kan man väl säga är ganska vanligt. Finns ju några som till exempel gick i Linköping och de lyckades en eller två terminer sedan så tog det slut med studierna. Då började de jobba istället, de fick ju jobb för det var attraktivt med dator-kunniga. Dels så tog datorintresset all tid från studierna och sedan så kunde de i alla fall få jobb så då var det ju inte så intressant att göra klart.

Sofia Lindgren: I ditt yrkesliv, har du haft kontakt med Stackenmedlemmar så att säga, har du stött på många liksom i den här branschen? Kan man säga att det finns ett Stackennätverk?

Thord Nilsson: Ja alltså, nu jobbar inte jag riktigt i så att säga, samma bransch som de jobbar i som håller på med Stacken typiskt. Men jo, det är ju några som träffas regelbundet som är med i Stacken, så är det ju. Det har funnits lite olika, det finns nog flera grupper som har splittrats, men som träffas såhär inbördes. De jobbar kanske nära varandra och så där. Jag är väl med i en av de grupperna kan man säga. Vi brukar träffas kanske någon gång varannan vecka eller varje vecka, beroende på hur det ser ut, ett par stycken. Och det har väl så att säga, klingat av med tiden, det var fler förut och nu är vi bara fyra kvar.

Sofia Lindgren: Men ni har ändå setts under så lång tid?

Thord Nilsson: Ja, vi har ju setts sedan, kan det vara, det är många år, 15 år i det i alla fall. Just det där började med en kille, han var också medlem i Stacken, han hade hittat en restaurang, Zum Leo, tysk kock, var ganska speciell, tyckte vi var väldigt rolig. Så ”nu måste vi dit och äta”, så träffades vi där, vi gick väl i princip dit varje vecka. En dag för att liksom hålla kontakten och sådär. och det var inte torsdagar för då var det Stackenbyggmöten i princip. Men det var strax efter studietiden vi körde det. Sedan så har det där minskat så att ett antal personer som kommer dit har bytts ut då under tiden och någ-

ra har kommit till och fallit ifrån. Det finns som sagt flera sådana grupper, det är jag ganska övertygad om som jag inte är med i, som träffas sådär hyggligt regelbundet.

Sofia Lindgren: Hur många medlemmar är det idag i Stacken?

Thord Nilsson: Hur många är det idag? Jag tror vi är lite mindre men det är nog fortfarande 160 stycken, något sådant där.

Sofia Lindgren: Hur har det sett ut över tid, har det legat ganska jämt då alltså?

Thord Nilsson: Ja, det har minskat lite men man kan väl säga att det är ganska jämt, det är ju ganska lång tid också. Från början kan man ju säga att intresset var överhuvudtaget att få köra på datorer för det fanns ju inte hemdatorer alls då. Nästa fas kan man säga, hade i princip hemdatorer och sådant kommit så då var inte det riktigt så intressant men då kunde man komma ut på Internet så att säga, det var liksom en av grejerna. En annan grej var också att de här större maskinerna körde riktiga operativsystem, dels så kunde du få vara sådan här System Manager så du kunde gå in och göra saker där som du inte kan göra på en så att säga, institutionsdator då om du inte råkar vara anställd för det. Det var nästa grej som var intressant. Men nu kan du ju köra LINUX hemma och ha liksom allt det där och kan komma åt internet hemifrån också. Så att nu är det mera gemenskapen med likasinnade som är det som är kvar kan man väl säga.

Sofia Lindgren: Men det verkar fortfarande finnas ett behov av att träffas, fysiskt så att säga?

Thord Nilsson: Ja, jodå, det finns det. Fast det är inte lika mycket nu som det var, eller jag skall inte säga att jag vet säkert hur det är för jag är inte där så ofta nu.

Sofia Lindgren: Har det funnits några större konflikter eller oenigheter i föreningen sådär, under de åren du har varit med?

Thord Nilsson: Det har det väl funnits, det kan man säga. Peter Löthberg får ju folk att ha starka känslor, så där har det funnits en hel del oenigheter och konflikter mellan personer som har haft mycket med honom att göra.

Sofia Lindgren: Har det haft att göra med hur man vill utforma föreningens verksamhet eller?

Thord Nilsson: Det kan vara allt möjligt faktiskt, det kan vara rent personliga gräl från, jag vet inte om det är struntsaker eller inte, men man kan tyckte det i alla fall. Det har det förekommit många som har tyckt att det här med att bygga stora datahallar inte var liksom vad Stacken skulle syssla med, men de har väl i princip bara gått åt sidan och inte gjort något så att det har väl inte blivit så mycket så att säga, tung konflikt där. Utan det är mest de som är riktigt aktiva, där har det ju kunnat vara en del konflikter.

Sofia Lindgren: Har du märkt någon förändring i medlemskapet i Stacken från att du har varit med, över den här tiden, om man skall titta på vilka som har kommit med? Jag menar från början, fanns det några tjejer?

Thord Nilsson: Det var väldigt lite tjejer kan vi ju säga, hela tiden. Det finns ett par stycken men det är inte många, men å andra sidan, det finns inte många på KTH heller. Bortsett från Kemi och Lantmäteri. Det finns några men det har väl varit ganska konstant kan man väl säga. I alla fall om man bortser från de första två, tre åren då det liksom drog igång. Det är ett par stycken som har varit där. Sedan hur många ... ja, det finns ju alltid de som aldrig visar sig.

Sofia Lindgren: I det här vittnesseminariet som vi hade om Lysator så framkom det att rätt så många just i gruppen kring Lysator och byggandet av den här Lys 16 att det verkade vara väldigt många, på något vis, som blev entreprenörer i slutändan. Att driva egna företag och så, kan du säga något liknande om Stacken?

Thord Nilsson: Jo, men det är nog sant. Han, Peter Löthberg, driver ju eget företag och jag startade ju, eller jag driver ju inte eget, men jag plus fyra till hade ju eget företag då, direkt efter Teknis. Så vi var ju fyra anställda kan man säga, på det företaget, sedan finns det ju några till jag känner som har eget företag sådär så att det är nog lite högre procent än normalt. Men det är långt ifrån alla, så är det. Jag tror Linköping har nog lite mer entreprenörer där nere i Lysator faktiskt. De gjorde en hel del, det fanns ju det här Softnet-projektet också, jag vet inte om du har hört om det?

Sofia Lindgren: Ja, men du kan berätta om du ...

Thord Nilsson: Ja, det var alltså långt innan det fanns Internet och så vidare, i alla fall inte som man som privatperson kunde komma åt. De hade en idé om ett radiobaserat nätverk så man skulle då kunna sätta upp en liten radionod och sedan skulle den då skicka meddelanden vidare. Då om man hade flera sådana här utplacerade så skulle man kunna skicka från en person här till en person här även fast de inte kunde höra varandra så skulle det gå via ett antal hopp då för att komma fram. Det var idén där och det finns ju mycket teorier och sådana här beräkningar hur man skall göra de här trafikhoppen så att man inte ska fastna på dumma ställen och sådär. Det byggdes några noder där i alla fall men det blev ju aldrig så mycket att det kom upp i en kritisk massa så det blev spritt. Men de fick igång några noder i alla fall, jag var nere på något sådant här, tror det var en NUCCC faktiskt, de visade lite hur de hade fått det där att funka. Det var ju faktiskt någon Stackenföreläsning om just det där också som någon från Lysator höll i, jag tror det var Robert Forchheimer som var med där.

Sofia Lindgren: Vi börjar väl komma till någon slags avslut här i intervjun. Är det något som du skulle vilja tillägga, från områden som vi kanske inte har varit inne på men som har med Stacken att göra, om det är några projekt kanske som, var centrala.

Thord Nilsson: Centrala projekt ...

Sofia Lindgren: Eller perifera projekt.

Thord Nilsson: Ja, centrala, perifera ... Det var väl, det fanns ju det här Stackenprojektet Amis då, det har jag ju pratat om.

Sofia Lindgren: Det kanske har funnits projekt som inte har blivit av? Som har varit idéer.

Thord Nilsson: Ja, det fanns ju det, 16-bitsprojektet kan man väl säga, det blev mycket jobb nerlagt men det blev ju inget av det i slutet. Sedan fanns det givetvis en hel del programmeringsprojekt som inte blev någonting heller. De brukade så att säga, ja, det var liksom en delmängd av Stacken som startade det där projektet och sedan dog det ut om det inte hände någonting. Däremot kan man väl säga, att på KICKI fanns det ju massor med projekt och fixa upp programvaror och man gjorde ju mejlssystem och man såg till att få Internetanslutning och så vidare. Jag vet att Peter hade ju bjudit in folk från USA som hade skrivit delar av koden för nätverkskommunikation och fått dem att göra klart det. Så att de fick mer funktionalitet på det här operativsystemet till KICKI, de fick in en massa roliga funktioner, så att där var det mycket projekt. Men det var mest mjukvara. Sedan var det också ett projekt kan vi säga som Peter hade, det var att bygga en snabbare DEC 10:a med moderna komponenter så att den blev mindre, men det tror jag liksom inte heller blev färdigt. Det fanns andra i USA som hade gjort det nämligen, det fanns någon maskin som hette eller ett företag som hette System Concept som hade maskiner så att det fanns några i USA som hade byggt bättre DEC 10:or så att säga. För Digital, de lade ju ned den maskinserien och det var många som tyckte att det var väldigt tråkigt för det var en väldigt bra maskin, så då byggde de egna.

Sofia Lindgren: Vet du om Stacken idag bedriver några projekt på liknande sätt?

Thord Nilsson: Jag vet väl inte hur mycket. Det fanns ju det här, MUD, finns något som hette Multi User Dungeon, det kördes ju mycket sådant projekt också på Stacken. Det stod ju en sådan maskin där, de hade haft något fel så den hade varit bortkopplad en vecka eller hur det nu var. Sedan sade de:” ja, efter två minuter efter vi fick igång den så var det redan 30 inloggade eller något sådant där”, så att det var rätt populärt bland dem som gillade sådana spel.

Sofia Lindgren: Ja, du kan alltid, när jag skickar ut intervjun till dig så är det ju bara att vi kan lägga till ett addendum, ifall det är någonting du kommer att tänka på som vore på plats. Men annars då ber jag att få tacka så mycket för intervjun.

Skriftligt addendum av Thord Nilsson 8 januari 2008

Ett projekt som drivs nu och drivits en längre tid är ARLA-projektet, som går ut på att implementera en fri AFS-klient för de flest plattformar, mer info finns på stackens hemsida, sen skulle jag rekommendera de intresserade att studera gamla ex av tidningen Stackpointer. Förhoppningsvis kommer snart ett antal inscannade nummer att finnas på stackens hemsida: www.stacken.kth.se.